

Sygnatura akt IV Ka 124/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SSO Sylwana Wirth SSO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 26 sierpnia 2014 roku

sprawy **A. Ż.**

syna A. i B. z domu G.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 222§1kk i art. 224§1kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 11 października 2013 roku, sygnatura akt II K 299/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 124/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko A. Ż. oskarżając go o to, że:

w dniu 08 listopada 2012 r. w J., w woj. (...), poprzez rzucenie papierowym zawiniątkiem prosto w twarz funkcjonariusza publicznego – Sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze D. P., naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w trakcie wyznaczonego posiedzenia Sądu Penitencjarnego w J. w sprawie rozpoznania wniosku tego podejrzanego w przedmiocie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, a także w tym samym czasie skierował pod jego adresem groźbę bezprawną zawierającą w swojej treści zapowiedź wyrządzenia wymienionemu pokrzywdzonemu krzywdy fizycznej, które to zachowania podjęte zostały przez sprawcę w celu wywarcia wpływu na czynności urzędowe tegoż sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Wołowie z dnia 21 grudnia 2009 r. – sygn. akt II K 233/07 za czyn m.in. z art. 280§1 kk i z art. 224§2 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywa od dnia 13 października 2011 r., koniec kary wyznaczono na dzień 19 października 2014 r. i na poczet której to kary pozbawienia wolności zaliczono mu okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 maja 2007 r. do dnia 17 marca 2008 r. i od dnia 15 lipca 2009 r. do dnia 17 września 2009 r.

tj. o czyn z art. 222§1 kk i art. 224§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Wyrokiem z dnia 11 października 2013 roku (sygn. akt II K 299/13) Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze:

I. uznał oskarżonego A. Ż. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, iż czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 21 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt II K 233/07 m.in. za czyn z art. 224§2 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywa w okresie od dnia 27 maja 2007 r. do dnia 17 marca 2008 r., od dnia 15 lipca 2009 r. do dnia 17 września 2009 r. i od dnia 13 października 2011 r., przy czym koniec kary został wyznaczony na dzień 19 października 2014 r., tj. występku z art. 222§1 kk i art. 224§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 224§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Apelację od wyroku wywiódł oskarżony zaskarżając wyrok w całości zarzucając, iż zachowaniem swoim nie wyczerpał znamion czynu z art.222§1 kk i art.224§1 kk, ponieważ został sprowokowany przez pokrzywdzonego, który odmówił oskarżonemu ustanowienia obrońcy w postępowaniu wykonawczym i zweryfikowania jego stanu zdrowia przez biegłego, co uzasadniałoby zastosowanie przerwy w karze. Z zeznań świadków nie wynika aby oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, a co najwyżej usiłował jego dokonania. Ponadto nie przeprowadzono dowodu z zapisu monitoringu sali posiedzeń ponieważ w ocenie skarżącego „rzekomo” wyłączona była kamera. Ze względu na fakt, iż pokrzywdzony sędzia penitencjarny nie zastosował przerwy w karze oskarżony podupadł na zdrowiu i doszło co jego trwałego kalectwa.

Podnosząc wskazane zarzuty wniósł o umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Przeprowadzona w sprawie kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła zaistnienia żadnego z podnoszonych w apelacji uchybień.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a także lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, iż sąd rejonowy w rozpoznawanej sprawie wszystkie zgromadzone dowody jak również i okoliczności ujawnione w toku rozprawy poddał wszechstronnej i rzetelnej analizie oraz ocenie i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Kwestionując zapadłe rozstrzygnięcie autor apelacji we wniesionym środku odwoławczym dokonuje w istocie polemiki z przeprowadzoną przez sąd orzekający kompleksową

oceną dowodów oraz dokonanyimi w sprawie ustaleniami faktycznymi nie przedstawiając merytorycznych argumentów mogących te ustalenia jak i ocenę dowodów podważyć.

Przedstawiona przez pokrzywdzonego D. P. relacja odnośnie zaistniałego zdarzenia z dnia 8 listopada 2012 roku została słusznie uznana za wiarygodną. Zaznaczyć należy, iż wskazywana przez pokrzywdzonego w złożonych w sprawie zeznaniach okoliczność wypowiedzenia wobec jego osoby przez A. Ż. groźby pobicia jak również rzucenia w jego stronę papierowego zawiniątka, które uderzyło pokrzywdzonego w twarz wynika nie tylko z zeznań pokrzywdzonego lecz również znajduje potwierdzenie w relacji świadków J. K., M. Z. i M. W.. Analizując przedstawione przez wymienionych świadków zeznania sąd ocenił je tak jak wszystkie zgromadzone dowody zgodnie z wymogami art. 7 kpk, a zeznania te są spójne i logiczne, a okoliczność, iż pojawiają się w nich drobne rozbieżności co do dokładnego przytoczenia słów jakie zostały wypowiedziane - w czasie dynamicznego przecież zdarzenia - przez oskarżonego, czy też wskazania w jaką część twarzy pokrzywdzony został uderzony w żaden sposób jak trafnie uznał sąd rejonowy nie deprecjonują zeznań tych świadków. Odnosząc się do przedstawionych w apelacji wywodów stwierdzić nadto należy, iż nie do zaakceptowania jest stanowisko skarżącego, który we wniesionym środku odwoławczym wywodzi jakoby świadek J. K. w swoich zeznaniach miała stwierdzić, iż nie widziała gdzie upadł „ten papierek” a także „pisałam coś w komputerze”. Przedstawiona przez skarżącego teza sprzeczna jest z treścią zeznań wymienionego świadka złożonych w toku prowadzonego w sprawie postępowania.

Wbrew odmiennym, zapatrywaniom skarżącego sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa materialnego. Zaznaczyć należy, iż przepis art. 222 § 1 kk penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, przy czym jak wskazuje się w praktyce orzeczniczej zwrot normatywny "narusza nietykalność cielesną" obejmuje, w istocie, wszelkie możliwe sposoby ingerencji sprawcy w nietykalność cielesną drugiej osoby, w tym również popchnięcie (odepchnięcie) (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 czerwca 2010 roku II KK 145/10). Takim zachowaniem stanowiącym ingerencję w nietykalność cielesną innej osoby niewątpliwie jest uderzenie w twarz, a jak natomiast trafnie ustalił sąd rejonowy oskarżony w czasie zdarzenia dwukrotnie rzucił w kierunku pokrzywdzonego sędziego D. P. papierowym zawiniątkiem, które uderzyło pokrzywdzonego w twarz.

Penalizacji natomiast na podstawie przepisu art. 224 § 1 kk podlega wywieranie wpływu na czynności urzędowe organu administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego za pomocą groźby bezprawnej lub przemocy. W świetle zgromadzonych dowodów nie ulega wątpliwości, iż zachowanie A. Ż. w czasie posiedzenia w dniu 8 listopada 2012 roku wyznaczonego w przedmiocie rozpoznania wniosku wymienionego o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, tj. wyartykułowanie wobec sędziego który przewodniczył posiedzeniu groźby bezprawnej, miało niewątpliwie na celu wywarcie wpływu na podejmowane przez sędziego czynności urzędowe - uwzględnienie złożonych przez skazanego w tej sprawie wniosków. Ze wskazanych względów również i ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2014 roku oddalił na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 4 kpk wnioski dowodowe oskarżonego, uzyskanie bowiem informacji z rejestru działalności gospodarczej odnośnie informacji wskazanych we wniosku dowodowym zawartym w piśmie oskarżonego wniesionym do Sądu Okręgowego w Świdnicy (data wpływu 23 maja 2014) a znajdującym się na karcie 298 nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przeprowadzenie dowodu z zapisu monitoringu z sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 listopada 2012 roku, a który to wniosek zawarty jest w piśmie oskarżonego znajdującym się na karcie 307 akt sprawy, nie jest możliwe zważyć bowiem należy, iż jak wynika z relacji przedstawionej na rozprawie głównej w dniu 11 października 2013 roku przez świadka M. W. (k.157) przebieg posiedzenia jakie miało miejsce w dniu zdarzenia nie był rejestrowany, a „w sali posiedzeń nie ma umieszczonej kamery. Kiedyś była tam kamera ale została zdemontowana. Gdyby była kamera w czasie tego posiedzenia, to byłoby dostępne nagranie. Takiego nagrania nie ma” (k. 157).

W związku z zaistniałymi w toku prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania odwoławczego wątpliwościami co do poczytalności oskarżonego i udokumentowany „incydent psychiatryczny” (k.295) dopuszczono w postępowaniu

odwoławczym dowód z opinii biegłych psychiatrów. Z przedłożonej opinii wynika, iż oskarżony A. Ż. obecnie nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani na inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. U oskarżonego stwierdzono natomiast osobowość nieprawidłową dyssocjalną i zaobserwowano próbę symulowania choroby psychicznej. Tempore criminis oskarżony miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu jak i do pokierowania swoim postępowaniem w stosunku do zarzucanego mu czynu nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 kk. Wydana przez biegłych opinia jest pełna, jasna, spełnia wszystkie wymogi art. 200 kpk i art. 202§5 kpk.

Z tych też wszystkich względów apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa kierując się obecną sytuacją majątkową oskarżonego.